

România mea

gânduri despre România ale Claudiei Chermăneanu

„ ... Nu e mare lucru a iubi România din instinct, nu este un merit. Dar să o iubești după ce ai disperat total de destinul ei, îmi pare totul. ...” [Emil Cioran * 08-04.1911 - †1995]

Sentimentul național ia naștere, ca mai toate sentimentele obsesive, în copilărie, iar pentru unii, la aceasta vârstă își consuma apogeul. Nomenclatura țării “Republica Socialistă România” mi-a pus mici probleme de pronunție dar mari probleme de înțelegere. De ce republică? De ce socialistă? De ce România, a fost mai ușor...de la Roma, de la românii care au venit aici, nu pentru a le lua dacilor aurul și libertatea ci pentru a-i civiliza.

Povestirile cu eroii neamului: Mircea ce Batrân, Stefan cel Mare, Mihai Viteazul, îmi alimentau focul și visele. Mă pregăteam, știam că într-o zi țara mă va chema, nu pentru a-mi mîna calul în vre-o luptă contra păgânilor, dar, poate, pentru a mîna vre-o minune a tehnicii în iureșul progresului. Nu aveam încă preferințe, dar macaralele uriașe din port mă lasau cu gura căscată. Dar fiindcă și în Eden exista un șarpe, trebuie să mărturisesc că, uneori, mă asalta o formă, încă infantilă, de melancolie.

Căci, deși la cosmetizarea lor lucrasera atîția istorici, povestile neamului îmi lasau un gust amar. Tot timpul cotropiți, tot timpul saraciți de birurile altora mai mari, iar când unul de-ai noștri își chema neamul la luptă, în spate, un Iuda îi împlinea destinul. De aceea adormeam, uneori oftînd la gândul că, poate aveam o țară fără de noroc. Dar toată această secretă frustrare istorică îmi era compensată, din plin, de prezent. Vedeam la televizor o Românie mareată, liberă, pacificată așa cum mi-o doream...și un erou, în sfârșit longeviv, Tovașul Nicolae Ceaușescu. Uzine, fabrici, blocuri de zece etaje (nu știam de zgârie –norii newyorkezi), tractoare, combine și nici un dușman nu părea să amenințe toate acestea.

Odată am primit de la o rudă, marinar, bomboane și alte dulciuri din “străinătate” atît de bune și frumoase

colorate...La noi de ce nu se găsea așa ceva? Am refuzat să mă întreb, la urma urmei nu avem nici portocali, dar avem meri, este o chestiune de climă...În primul an de școală, aveam deja șapte ani și ceva experiență politică, în calitate de șoim al patriei, mi-am surprins învățatoarea cu o întrebare ce mă chinua. ” Care este diferența dintre comunism și socialism?” Mi-a răspuns, în privat, cu toată sinceritatea celor 18 ani pe care îi avea, că ...socialismul este prezentul încă necopt, iar comunismul este ceea ce va veni, cînd toată munca de acum va rodi, și va fi atît de multă mîncare încît fiecare va lua pe alese, chiar și fără bani. Aha... toate nerostitele îndoielei s-au risipit, acum înțelegeam de ce aveam cartele la pâine, zahăr, ulei. Cum poți avea mai tîrziu pe saturate dacă nu strîngi ca o furnică răbdătoare?

Cum și cînd va veni acest viitor nu știa nici ea, dar asta puteam afla și singura. Era suficient să știu că trăiesc în cea mai bună din toate lumile (fără scepticul “posibile”). După îndelungi căutări dublate de spionaj patriotic, am surprins o discuție între părinți, cum că se vor construi cantine, bucătării gigant în care poate încapă un oraș întreg. A fost suficient să fac legătura ..., deci viitorul luminos nu era departe!

În țara salopetelor gri, eu îmi purtam, încă la vedere șosetele verzi...

Apoi revoluția...Am înțeles ce se petrecea, am înțeles ce era mai important, că totul fusese o minciună. Era prima experiență din care ar fi trebuit să învăț că oamenii mari nu spun, întotdeauna, ceea ce gîndesc, nu gîndesc ceea ce spun, nu fac ceea ce gîndesc, nu gîndesc ceea ce fac...Aveam 11 ani, credeam în teroriștii cei răi (oricine ar fi fost ei) și în oamenii buni de pe sticla televizorului. Credeam că de acum totul va fi bine, credeam că toată această forță și solidaritate vor face

să se întâmple, ceea ce se va numi, “miracolul românesc”, care-l va umbri pâna și pe cel japonez. Mă converteam, odata cu țara mea, la democrație, cu optimismul fanatic și vehemența negatoare a oricărui nou convertit.

Incet, însă ma îndreptam spre vârsta rațiunii, neglijându-mi tot mai mult speranțele în favoarea lucidității. Litania frustrărilor istorice se va completa cu nenumărate jafuri, hoții, mineriade, legi strâmbe, justiție oarbă...Nu avem, mereu nevoie de dușmani externi, putem s-o facem și singuri. Democrația românească nu e doar tânără, dar și atinsă deja de morbul degenerării. Unii privesc nostalgic spre trecut, alții așteaptă ca timpul să le rezolve pe toate, alții gândesc la o revoluție, poate mai reușita care să aiba forța de a scutura merele putrede din pom. Împărtășesc cu aceștia din urmă convingerea că însănătoșirea țării mele trebuie să înceapă cu o cură morala, cu o reformă (epurare) a valorilor și mentalităților. Dacă se va face și cum....asta nu e decât profecție. Deocamdata sentimentul național este tot cel al neputinței, al neputinței unui popor întreg în fața unei clase opulente și bugetofage.

Cum poți construi o democrație cu un popor care simte că istoria se face peste el? Cum poți imagina viitorul unui neam care se revolta, din când în când nu pentru a-și lua soarta în mâini, ci numai pentru a revărsa furia unui suflet prea amărât? Românii, cei mai bine intenționați speră ca presiunea externă să-i determine conducătorii să facă ceea ce trebuie să facă. Este lasitate? Nu, este realitatea unei societăți desolidarizate, în care fiecare ascunde o bogăție suspectă ori o sărăcie rușinoasă...

Cât despre mine...eu îmi ascund în cizme șosetele verzi și iubirea pentru acest popor ales, ales de Dumnezeu pentru mine.